

Arrest

nr. 58 536 van 24 maart 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat O. PIRARD en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'U verklaart Azerisch staatsburger en van Azeri origine te zijn.

In 1995 werd uw stiefzoon X veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 jaar omwille van zijn werk bij de veiligheidsdiensten en de betrokkenheid van de veiligheidsdiensten bij een staatsgreep. Op het moment van de opstand werd u door de politiediensten zeer hard geslagen toen u informeerde naar uw stiefzoon. Na 8 jaar kwam hij vrij. Na zijn vrijlating werd hij echter opnieuw gezocht en vervolgd. In 2003, ongeveer zes maanden na zijn vrijlating, vluchtte hij met zijn moeder X uit Azerbeidzjan. U vermoedt dat ze in de Russische Federatie verblijven, maar u heeft sinds 2003 slechts één keer een telefonisch contact gehad.

Na zijn vlucht kreeg u oproepingen van de centrale politiedienst van Baku. De lokale politie kwam geregeld bij u langs, hetzij om te controleren of uw stiefzoon niet bij uw thuis verbleef, hetzij om u mee te nemen naar het politiekantoor. Bij beide politiediensten werd u enkel en alleen ondervraagd over de verblijfplaats van uw stiefzoon.

Hoewel u niet wist waar hij verbleef, bleef de politie u systematisch en tot uw vlucht begin januari 2009 oproepen, aanhouden en ondervragen over uw stiefzoon. Bij de lokale politie werd u daarbij geregeld geslagen. U werd soms meerdere dagen aangehouden en het gebeurde ook dat het u geweigerd werd uw diabetes inspuiting te nemen. U werd ook bedreigd met de dood.

Eind 2008 kreeg u opnieuw een convocatie, maar u besloot te vluchten, en nog dezelfde dag vroeg u de hulp van een vriend van uw stiefzoon.

Op 10 januari 2009 vluchtte u met het vliegtuig uit Azerbeidzjan. Via Keulen reisde u verder naar België waar u nog dezelfde dag aankwam.

Op 22 januari 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

In België ontdekte u dat uw biologische zoon, Aliaga Sultanov (OV 5.547.149), eveneens asiel had aangevraagd in België.

Zijn problemen waren gelijklopend als deze van uw stiefzoon, maar u kende in Azerbeidzjan geen probleem omwille van Aliaga.

Op 31 augustus 2009 vroeg Tamilla Babayeva (OV 6.481.274) asiel aan in België en verklaarde daarbij uw wettige echtgenote te zijn. U werd hierover vervolgens ondervraagd door de Dienst Vreemdelingenzaken waarna u verklaarde zowel gehuwd te zijn met Elmira Sultanova (traditioneel) als met Tamilla Babayeva (geregistreerd).

U verklaart dat Tamilla noch Elmira de moeder is van uw biologische zoon.'

1.2. Verzoeker verwijst naar de beschrijving van zijn asielrelaas in de bestreden beslissing maar verbetert dat hij wettelijk gehuwd is met Tamilla Babayeva en dat ze de ouders zijn van Sultanov Allaga en Sultanov Telman.

1.3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal moet vastgesteld worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst ondermijnen een aantal van uw verklaringen over uw gezinssituatie, tesamen met deze van uw echtgenote Tamilla, uw algehele geloofwaardigheid.

In uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24/02/2009 (overnameverzoek) verklaart u in 1969 wettelijk gehuwd te zijn met Elmira Sultanova (° 21/12/1941).

Gevraagd naar uw kinderen verklaart u enkel een stiefzoon te hebben, Bahtiyar Mustafayev.

Op 31 augustus 2009 vraagt Tamilla Babayeva asiel aan en in haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 8/10/2009 verklaart zij wettelijk met u gehuwd te zijn. Zij verklaart dat er nog een vrouw en zoon zijn die met u samenwoonden.

Op 12 november 2009 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met de verklaringen van Tamilla Babayeva. U wijzigt uw verklaringen in de zin dat u verklaart reeds in 1967 gehuwd te zijn met Elmira Sultanova, en dit op traditionele wijze. In 1969 bent u wettelijk gehuwd met Tamilla Babayeva met wie u een biologische zoon heeft (Sultanov Aliaga).

Op 26/11/2009 heeft u opnieuw een gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart er opnieuw wettelijk gehuwd te zijn met Elmira Sultanova in 1969.

Voor het Commissariaat-generaal werd u gevraagd waarom u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw gezinssituatie.

U verklaart dat u enkel werd gevraagd naar Elmira (antwoord op verzoek om inlichtingen dd.21/6/2010) en uw stiefzoon Bachtyar (CG,p.7). U voegt toe dat u op het moment van uw asielaanvraag uw huwelijksakte (in verband met uw wettelijk huwelijk met Tamilla) toonde aan de Dienst Vreemdelingenzaken (CG,p.7).

Deze verklaringen zijn niet afdoende. U werd immers, los van uw asielrelaas, gevraagd naar uw huwelijk en kinderen. Er kan verwacht worden dat u in uw opeenvolgende verklaringen gelijklopende verklaringen aflegt aangaande uw wettelijke echtgenote, kinderen en huwelijksdatum.

Bovendien is er bij uw eerste verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens sprake een huwelijksakte. Slechts op 29 oktober 2009 wordt een fax verstuurd met een huwelijksakte van u en Tamilla.

Opmerkelijk is ook dat u beweerde een biologische zoon te hebben met Tamilla (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken 12/11/2009), terwijl Tamilla verklaarde geen kinderen te hebben (verklaring Tamilla Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18/10/2009, punt 16).

Tamilla werd hiermee geconfronteerd tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal. Zij verklaart dat zij zich beschouwde als de moeder (CG Tamilla, p.4). Dit verklaart echter niet waarom u verklaarde dat u samen met Tamilla een biologische zoon heeft.

Bovendien kan Tamilla absoluut geen bevredigend antwoord geven op de vraag waar Aliaga dan vandaan is gekomen. Zij verklaart dat Aliaga sinds zijn geboorte in 1971 bij jullie woonde en opgroeide, maar kan niet vertellen waar Aliaga precies vandaan komt indien Tamilla (noch Elmira) de moeder zijn (CG Tamilla, p.4-5).

Tot slot werd na het gehoor vastgesteld dat uw biologische zoon Aliaga bij zijn toenmalige asielaanvraag verklaarde een broer te hebben, Sultanov Telman (° 19/11/1973) die in 2003 is overleden/vermoord (verklaring Aliaga Dienst Vreemdelingenzaken, punt 32). Deze zaken hebben u

(noch Tamilla) aangehaald. Het betreft duidelijk niet de door u aangehaalde stiefzoon, aangezien deze volgens u in september 1967 is geboren (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24/02/2009). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat jullie geen enkel document kunnen aanbrengen over uw stiefzoon of zijn moeder Elmira. Dit feit, tesamen met de vaststelling uit vorige paragraaf aangaande het overlijden van een zoon, in hetzelfde jaar als het verdwijnen van uw stiefzoon, en tesamen met de incoherente verklaringen over uw gezinssituatie, doen vermoeden dat er mogelijks geen sprake is van een tweede echtgenote en stiefzoon.

Voorgaande manifeste tegenstrijdigheden bij de verklaringen over uw gezinssituatie ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Niet alleen omdat vermoed wordt dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw gezinsituatie, maar ook omdat uw stiefzoon en zijn problemen de kern uitmaken van uw asielrelaas.

Een ander element welke de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt is de disproportionele vervolging. U verklaart systematisch (gedurende een vijftal jaar) en ernstig (met de dood bedreigd) te zijn vervolgd door de autoriteiten van uw land. Deze vervolging staat echter niet in verhouding tot de aangehaalde redenen van vervolging, met name dat de autoriteiten enkel en alleen uw stiefzoon zoeken en niet zouden geloven dat hij gevlucht is. Bovendien verklaart u dat de politie soms 's nachts controles uitvoerden bij u thuis en (tevergeefs) op zoek gingen naar uw zoon, en dat er geen aanwijzingen zijn dat uw stiefzoon bij u of in Azerbeidzjan verblijft (CG, p.3-6). Er zijn kennelijk dan ook geen objectieve redenen waarom u in die mate gedurende meer dan 5 jaar systematisch wordt vervolgd.

Jullie verklaringen over de aanhoudingen, in het bijzonder wat betreft het aantal en de situering in tijd, zijn ook onaannemelijk vaag. Zo kan u bij benadering niet zeggen wanneer u een laatste keer werd ondervraagd bij de politie (CG,p.4-5). Uw echtgenote kan slechts na veel aandringen op deze vraag antwoorden. Ze verklaart : "1 of 2 maanden voor de vlucht misschien" (CG Tamilla,p.6). Zij kan echter, ook na veel aandringen, niet zeggen hoe vaak u bij benadering werd opgeroepen en meegenomen naar de politie (CG Tamilla,p.5-6). Over de personen die gekomen zijn om naar u te informeren na uw vlucht verklaart zij niet meer te weten of het mensen in burger waren of in uniform (CG Tamilla,p.9).

Deze vage verklaringen ondermijnen jullie geloofwaardigheid. Er kan verwacht worden dat jullie zich deze (belangwekkende) zaken concreter kunnen herinneren.

Het is verder ook weinig aannemelijk dat u niets weet over de personen die gekomen zijn om naar u te informeren na uw vlucht. U weet niets hierover van uw vrouw en veronderstelt dat de wijkagent nog is langsgekomen (CG,p.7). Volgens uw vrouw zijn er echter nog onbekenden langsgekomen (CG Tamilla, p.9). Het is vreemd dat u en uw vrouw kennelijk niet hebben gecommuniceerd hierover.

Ook in het algemeen vertoont u een gebrek aan interesse voor de stand van zaken aangaande uw problemen. U heeft bij niemand nog geïnformeerd over uw problemen. U verklaart dat u geen contacten en geen telefoonnummers heeft (CG,p.6-7). Dit mag echter geen excuus zijn om niet te trachten u te informeren.

Bovendien verklaarde u eerder in het gehoor dat u mensen zou kunnen contacteren die voor u bij de politie documenten in verband met uw zaak zouden kunnen opvragen (CG, p.5).Ook dit gebrek aan interesse ondermijnt de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees.

Tot slot moet ook gewezen worden op het volledig gebrek aan bewijsmateriaal in verband met uw eigen vervolging, of deze van uw stiefzoon. Nochtans kan verwacht worden dat, gelet op de vele oproepingen, de ernstige verwondingen, de officiële vervolging op uw stiefzoon, u hiervan een aantal bewijzen of aanwijzingen kan voorleggen.

Wat betreft de persoonlijke problemen van uw echtgenote omwille van haar gemengde origine, deze werden gemotiveerd in de beslissing van uw echtgenote en worden hieronder geciteerd.

"Vooreerst ontbreekt elke objectieve aanwijzing met betrekking tot uw gemengde origine/de Armeense origine van uw moeder.

U verklaart dat uw moeder alle documenten heeft vernietigd op het moment van de etnische spanningen eind jaren '80/begin jaren '90 (CG,p.3). Toch kan verwacht worden dat u, rechtsreeks of onrechtstreeks ergens een aanwijzing kan geven van haar Armeense origine, zij het niet via officiële documenten, dan wel mits andere documenten.

Uw gebrekkige kennis over de Armeense taal en cultuur is ook ongewoon, aangezien uw (Azeri) vader reeds vroeg is gestorven en u enkel door uw Armeense moeder werd opgevoed. Het feit dat u nauwelijks of niets van elementen uit de Armeense cultuur en taal kan weergeven, uitgenomen de naam van een Armeense auteur en dat jullie Pasen vierden (CG,p.3), is ruim onvoldoende om aannemelijk te maken dat u een Armeense moeder had.

Opmerkelijk in dit verband is ook dat u de Armeense naam van uw familie niet kan geven (CG,p.3). U verklaarde verder dat uw familie langs moederskant afkomstig is van Nagorny-Karabach, maar u weet niet uit welk dorp of stad (CG,p.3).

Uw echtgenoot verklaart dat u geboren bent in Baku, en weet niet waar in Armenië u vandaan komt.

Na confrontatie met uw verklaring dat u van Karabach afkomstig bent, verklaart hij dat de origine vroeger geen rol speelde (CG Vaqif,p.6). Dit is echter geen verklaring waarom hij actueel niet weet waar u en uw familie van afkomstig zijn.

Omwillen van al deze elementen kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u gedeeltelijk van Armeense origine bent. Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat u ten gevolge van uw origine problemen kende. " Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor uw echtgenote Tamilla Babayeva (OV 6.481.274) werd éénzelfde beslissing genomen. Een kopie van de verklaringen van uw echtgenote en uw biologische zoon Aliaga zijn toegevoegd aan uw dossier.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor uw zoon Aliaga op 4 april 2005 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen. Deze beslissing werd in beroep op 28/06/2006 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw paspoort en identiteitskaart betreffen identiteitsgegevens die niet worden betwist. Ook de gegevens in de geboorteakte van uw zoon Aliaga, de huwelijksakte, en de foto's worden niet betwist. Deze documenten tonen echter niet aan dat u een stiefzoon en tweede echtgenote hebt die de basis vormden voor uw problemen.

Ze bieden ook geen verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw huwelijk, uw wettige echtgenote, uw kinderen en de (biologische) moeder van Aliaga.

Wat betreft het attest van psychologische opvolging dd. 14/09/2010 dient het volgende opgemerkt: het attest is kennelijk gebaseerd op jullie aanbrengen. Nergens blijkt dat er een objectief onderzoek heeft plaatsgehad waaruit blijkt dat er een rechtreeks verband is tussen de feiten en de aangehaalde trauma's. Het attest is ook niet van die aard om de geloofwaardigheid te herstellen. Zo is er geen sprake van geheugenproblemen die de tegenstrijdigheden, vaagheden, en incoherenties kunnen verklaren. Het attest biedt ook geen ander inzicht voor de overige motiveringselementen die werden aangehaald, met name het disproportioneel karakter, het actuele gebrek aan interesse voor uw problemen, het gebrek aan bewijzen en aanwijzingen, en, wat uw echtgenote betreft, het gebrek aan aanwijzingen en gebrek aan kennis met betrekking tot haar gemengde origine. Jullie documenten kunnen voorgaande appreciatie dan ook niet wijzigen.'

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 december 2010 de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 en stelt dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat er geen twijfel bestaat over zijn nationaliteit en origine; hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State.

Hij stelt dat hem op het Commissariaat-generaal nooit ophelderingen werden gevraagd over de tegenstrijdigheden, dat de tegenstrijdigheden daarbij geen verband houden met zijn vrees en dat deze bovendien te verklaren zijn door zijn hoge ouderdom en zijn zwakke gezondheidstoestand.

Hij wijst er op dat het opmerkelijk is dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld over de oproeping, de aanhouding en de ondervraging bij de politie.

2.2. De Raad wijst er op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De stelling van de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote aangaande hun gezinssituatie ernstig afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker, wordt door de Raad onderschreven.

Verzoekers relaas is immers in grote mate doorspekt met tegenstrijdigheden wat betreft zijn wettelijke/traditionele echtgenote, natuurlijke en/of stiefkinderen en de identiteit van de moeder van voormelde kinderen. De verklaringen van verzoeker en diens echtgenote(-s) spreken elkaar tegen en werden bovendien herhaaldelijke keren herzien, na confrontatie met voormelde tegenstrijdigheden. Dit werd duidelijk uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift twee "verbeteringen" aan te brengen in het feitenrelaas.

Hij stelt wettelijk gehuwd te zijn met Tamilla Babayeva en met haar twee kinderen te hebben, Sultanov Allaga en Sultanov Telman.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot deze "verbetering" zonder uit te leggen hoe zijn onjuiste verklaring tot stand is gekomen en legt geen concrete bewijzen voor dat zijn "verbeterde" versie de juiste is.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat de met zijn verhoor belaste persoon op het Commissariaat-generaal hem nooit uitleg heeft gevraagd over de tegenstrijdigheden, gaat hij in tegen de inhoud van het verhoorverslag van 28 oktober 2010 (zie p. 2):

Vraag: *"Sommige zaken die u toen (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken) vertelde kloppen niet met wat u later vertelde, of wat uw vrouw vertelde, kan u mij duidelijk vertellen nu?"*

Antwoord: "OK"

Vraag: *"Met betrekking tot gezinssituatie, u bent gehuwd met 2 vrouwen?"*

Antwoord: "Ja"

Vraag: *"Met Elmira ook officieel?"*

Antwoord: *"Neen, voor de moskee. Maar voor mij zijn het twee officiële vrouwen".*

Vastgesteld wordt dat er werd gewezen op de tegenstrijdigheden en dat de uitleg van verzoeker een bewering betrof die niet aannemelijk werd gemaakt met bewijzen.

2.7. Verzoeker haalt vervolgens aan dat deze problematiek geen verband houdt met zijn vrees.

Het staat evenwel buiten kijf dat deze onduidelijkheden het onmogelijk maken om een klaar beeld te krijgen op de gezinssituatie van verzoeker.

De commissaris-generaal haalt terecht aan dat verzoekers stiefzoon en diens problemen de kern uitmaken van zijn asielaanvraag (zie voormeld verhoorverslag, p. 3) zodat deze familieband wel degelijk een wezenlijk element is.

Het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing is niet van aard om de motieven ervan te ontkrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven met concrete argumenten te weerleggen waar hij in casu in gebreke blijft.

Verzoeker tracht de tegenstrijdigheden te verklaren door een verwijzing naar zijn hoge ouderdom en zwakke gezondheidstoestand.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker geboren is in augustus 1939 en diabetespatiënt is.

Verweerder kan worden bijgetreden waar hij stelt dat niet kan worden ingezien hoe deze factoren de onduidelijkheden in de verklaringen van verzoeker betreffende de gezinssamenstelling beïnvloeden. Waar verzoeker zou doelen op zijn psychische toestand en zou verwijzen naar het neergelegd attest van 14 september 2010, deelt de Raad het standpunt van verweerder dat het verwijst naar een

posttraumatische depressie en de diabetes van verzoeker maar geen melding maakt van geheugenproblemen die de hiaten kunnen verklaren.

2.8. Verzoeker werpt op dat het opmerkelijk is dat er geen tegenstrijdigheden over de oproeping, de aanhouding en de ondervraging bij de politie werden vastgesteld.

Dienaangaande wijst verweerder terecht op het zeer algemene en vage karakter van verzoekers verklaringen. Zo kon verzoeker (zie het voormeld verhoorverslag, p. 4) niet zeggen wanneer hij een laatste keer werd ondervraagd bij de politie, -zelfs niet bij benadering-; hij bleef ook vaag omtrent het aantal keer dat hij werd geconvoceerd door de politie.

Gezien de gebeurtenissen ingrijpende voorvallen betroffen die zonder twijfel een indruk nalaten, mag in redelijkheid worden verwacht dat verzoekers verklaringen een meer concrete gestalte zouden krijgen. Deze vaagheden keren zich ook tegen de geloofwaardigheid van het relaas; de ongeloofwaardigheid kan immers niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal moet trouwens niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten verklaren of weerleggen. Deze vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die de rechtstreekse aanleiding waren voor het vertrek.

2.9. Gelet op wat voorafgaat kan het asielrelaas van verzoeker niet voor geloofwaardig worden aangenomen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan artikel 1, A(2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951.

Van verzoeker kan derhalve niet de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, worden erkend.

Dergelijk ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE